

flydelse paa vort hele Hærvæsen, derom troer jeg ikke den Gæng var to Meninger (Nei!); den maatte faae en saadan Indflydelse, og den maatte blandt Andet faae den Indflydelse, at den Usandhed ikke længer blev bestaaende i vort Bævningsvæsen, som vi hidtil have opretholdt, at den gamle Mand paa nogle og tredive Aar, som ikke i 10 Aar har seet en Mustet eller havt med den at bestille, betragtes som gammel Soldat, der skal være dygtigere til at gaae Fjenden imøde end den unge kraftige Mand, og at han skal udrides fra sin Hjemstavn, for at lade den Unge blive i Hjemmet, fordi man ikke har villet bruge de Maader til at undervise paa, som man har kunnet (Hør!). Jeg indseer godt, hvorom den hele Sag dreier sig. Man vil aftvinge os større Pengemidler, medens vi sige: med de Pengemidler kunne I gjøre det, naar I ville. Derom er Striden, og om intet Andet. Da jeg nedskrev dette Lovforslag, forudsaae jeg meget vel, at man vilde møde mig med en saadan Indvending som den, vi nu have hørt, og derfor har jeg ogsaa skrevet Forslaget saaledes, at der ikke er en Pind af Folkevæbning i det, at der ikke er en Stump i det, uden at det jo allerede er i Planen af 1842. Der er Indrømmelser men ingen Principer nedlagte deri, uden at disse jo findes i Planen. Jeg er forsigtig, naar jeg foretager mig Noget. Men det skulle vi ikke lade ude af Sigte, at vi skulle ordne vore Forhold for os, og at vi skulle vide at dømme imellem hvad der er os alene og hvad der ikke er os alene vedkommende, og komme vi ikke itide ind paa den Vej, om det saa kun er ved at ordne en Knappenaalsspids i den Retning, saa lade vi Meget tage fra os. Her er ingen Fare, her er ingen ny Tendents til en Folkevæbning; jeg holder mit Ord: dersom der vises mig, at der i Forslaget er nedlagt noget nyt System, noget virkeligt nyt System, saa tager jeg mit Forslag tilbage. At øve Folk i 6 Maanedes, naar man tidligere har gjort det i 70 Dage, er imidlertid ikke noget nyt System; at lade Mandskabet gjøre Garnisonstjeneste samtidigt med at det faaer yderligere og fuldstændigere Uvelse, er ikke noget nyt System; det har man gjort altid, og jeg gaaer herved videre end den høitærede

Krigsminister; jeg anseer Garnisonstjenesten for en af de vigtigste Uvelser, en Uvelse i Orden og Disciplin. Men jeg sigter herved til Garnisonstjenesten, udført med Strengthed og Alvor, og derfor i en kortere Tid, i en methodisk Form, uden Afvigelse fra det, der hører til Krigen. At Mandskabet kommer til at luge, til at gjøre reent, til at underkaste sig alle de Arbejder og Besværligheder, som følge af dette strenge Liv, gjør, at, naar det igjen kommer paa Dannevirke, saa veed det, hvorledes Tjenesten skal gjøres der. Streng Arbeidsomhed, hver Dag paa rede Haand og aldrig trættes, saa vide de, hvad de skulle gjøre, naar de atter komme der. Det er just min Mening; vi skulle verke hyppigt og arbejde strengt. Man vil vel sige: ja, men det vil dog trætte dem, som stadigen skulle være beskæftigede dermed, nemlig dem, som udføre den fast betalte Deel af Hæren, Officererne og Underofficererne. Jeg siger hertil: der er et saa stort Antal af dem tilstede, at vi gjerne kunne, om vi vilde, dele dem i to Dele, og lade den ene Deel være fuldkommen fri hvert halve Aar, den anden Halvdeel vil være tilstrækkelig til at udføre de paalagte Pligter, og jo færre man ansætter til at udføre de paalagte Pligter, jo mere man viser, at Arbejdet kan udføres med Faa, desmere nærmer man sig det, som skal være det virkelige Formaal, at vænne sig til at beskæftige sig med Anstrengelse og med fuld Kraft. Vi maae vel lægge Mærke til, at om Thinget ogsaa gaaer ind paa dette Forslag, og om det ogsaa gaaer ind paa at lade alt Mandskabet indøve, naar vi efterhaanden forførte Tjenestetiden, saa komme Kammerne dog ikke til at være meget mere fyldte med Mandskab end nu. Hvorledes ere nemlig Kammerne sammensatte? De have Befaling til at kunne modtage 200 Mand. Naar man nu giver dem kun en Fjerdedeel heraf, saa maa dog idetmindste Halvdelen kunne overkomme de dermed forbundne Forretninger, og den anden Halvdeel være fuldkommen fri. Jeg vil endogsaa antage, at det vilde være et overordentligt Fremskridt, og det er heller intet Nyt; thi der findes i mange Hærs Exempler paa, enten at beholde disse fast ansatte Befalingsmand til-